

Η ΦΩΤΙΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.—'Η κ. Αναρρή, χήρα αξιωματικού, πηγαίνει με τίς δύο κόρες της, την Αίσα και τή Λίνα, στο Κάιρο γιά να πάρουν την κληρονομιά του τους άφησε πεθαίνοντας ένας αδελφός του άδρος της. Έκει ή δύο νέες κι' ή μητέρα τους γνωρίζουν τό βοηθό του διηγήδου τους, τό Γιώργο Βρανά, ό όποιος τους κάνει εξαιρετικές περιποιήσεις. 'Η Αίσα, έμπορία έαση και φανταγερή, έρωτεύεται μέ τό Γιώργο. Τόν αγαπά όμοια κρυφα κι' ή Λίνα, έμπορία μελanchολική και γλυκειά. Μετά λίγος καιρός, ό Βρανάς έρχεται στην 'Αθήνα γιά ν' άπολύει δικηγόρο γράσει δικό του και να έγκαταστήθ ή άρστική, και φυσικά, βρίσκεται διαρκώς στο σπίτι της κ. Αναρρή. 'Η Αίσα εινε εστχισμένη. 'Η Λίνα όμως ύποφέρει φρικτά κι' ένα άπογευμα τέλος, ό πόνος της ξεχειλίζει και ξεσπάει άκράτητος. 'Η Αίσα που λατρεύει τήν αδελφή της και πούχει καταλάβει πως κι' ό Γιώργος λατρεύει τή Λίνα, άποφασίζει να θυσιάσει τό αδελφά της γιά χάρι της και καλεϊ τό Βρανά σπίτι. Μά ό Βρανάς δέν αγαπάει οσοδήποτε ότε τή Αίσα, οστε τή Λίνα. Τis ποθεί άλλάς, Είς' έρωτευμένος τρελλά με μία χυδαία θεατρίνα της όπερέτας, ή όποια όμως τόν περιφρονεί...

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

'Η Φλώρα έβλεπε τό μάτια της, τέπωσε τετατάκι τά χέρια της, λυγίσε ήδονικά τό λαζουκό κορμί της, έτσι πού ν' άνοιχί στο Βρανά τόν πόθο και τού έλεε νυσταγμένα, απλώνοντάς του τό κορμί, ευχάριστα λόδι της :

— Φίληρό το!... Σου τό επιτρέπω...

Κι' έσκασε στα γέλια, κάτι γέλια πρόστυχα, κοροϊδευτικά, άζωήτητα...

'Η Φλώρα ήταν θεατρίνα άπό τό μικρό της χρόνια. Γεννήθηκε πάνω στή σκηνή, μισοεί να πη καιεί. 'Ο πατέρας της κι' ή μητέρα της ήταν ήθοιοί. Τήν έβγαλαν πούδ μικρή στήν τέχνη τους κι' ή μικρούλα καστανομάτα έκαμε προσόνος. Έπαίξε χωρίς στις όπερέτες, τραγουδούσε και γόρευε όμοια. 'Ηταν τέλος μία καλή συμπαινετίνα.

Τόν έρωτα τόν είχε γνωρίσει στην ήλικία πού τ' άλλα κορίτσια πηγαίνουν στο σχολείο και φορούν κοντές κιάτσες.

Όι γονείς της ήταν γέροι πού κι' ήθελαν να συντηρηθούν. 'Όταν σκούζει τό άνήμερο θησι πού λέγεται άνθρακίνο στομάχι, όταν θερίζει ή πείνα και σφάζει τό κορμί, δέν ψυχολογεί κανένας τό πητήματα της ήθως, όταν μάλιστα βρίζεται σε διάστειμα μαζί της.

'Ετσι ή μητέρα της Φλώρας τήν πούλησε σχεδόν σ' έναν άνήλικη παραιν, έναν κεντημένο γνωστό στην 'Αθήνα και πού γνωστό στα παρασκήνια τόν θεάτρον.

'Η Φλώρα δέν τρούαζε, δέν έβλεπε, δέν λιποθύμησε, δέν κοκκίωσε καν, όταν βρέθηκε, μικρούλα όπως ήταν άπν κοιλίτσα άγροβασιλική, στην άγκαλιά του διαφαιμένου ν' άγορου. Ξανά φοροτά κατευλιόροον.

Τό μιστήρι της άγάτης και τίς άπολαύσεις τήν γοήτενε πάντα. Ληφούς τόν έρωτα, πούν άόμοια μιστούσι, 'Αντιοχιάς κι' έσφιγγε τό δοντάκια της όταν διάβαζε έρωτικά ρουάτζα.

'Ετσι μίμζε γελιστή σχεδόν στον έρωτικό παράδεισο του πολυτάλαντου 'Αθναίου. Κι' όταν έξκινος θέλησε να χαμηλώσει τό φως γιά να τής δώσει άδραος, ή Φλώρα τού κράτησε τό χέρι. Μαύ, γιατί να σβύσει τό φως;... 'Ηθελε να δη, να καταλάβη, να χορηγή τήν άπόλαυσι. Και ή έπιθυμία της ίκανοποιήθηκε. Με μία άφέλιμα χυδαία κι' άθώα μαζί, άμμος τόν εκπαιδένους της—όπως τόν έλεγε ή μαμά της—να ξεδιπλώσει έπάνω της τή δίμα του πόθου του.

Δέν ήταν καθόλου φροσμένη. 'Ηταν χαροχή και τρελλοταχική. Τί χάρια αυτό τό δειλινό τού Βρανά κοντά στή φωτιά και τί φιλιό!... 'Η Φλώρα κοιλίταν στους πατζές τάμπες ποδαν στρομένη κάτω, λήγισε τό άγορο κορμάκι της πάνω στο γονάτά του, κοιλιοραφίστανε σάν γαϊτίνα κοντά στή φωτιά, είχε μισθίσει από έρωτα, έγινε πού τολμηρή αγά-αγά κι' άπό τόν ίδιο τό συντροφό της και δέν ήσυχάζε παρά όταν άπόμεινε τσακισμένη άπό τήν γλυκειά έρωτική άγωνία πάνω σ' ένα νυθάνο ατή, φορμιά έξκινος άπό τήν έντασι τόν παιγνιδιών...

'Ενα χρόνο έζησε τή ζωή αυτή. Και μέστωσε πού μέσα στον έρωτα και τά όργια, κι' έγινε άπό κοιλίτσα πού ήταν καλοδεμένη κοιλίτσα, γυναίκα...

Τώρα πού είχε βρει τό όμοιο της, Και με τή φόρα πούζε πάνω κατωκαζήσε από άγκαλιά σ' άγκαλιά.

Δέν ήταν πού τό μικρό, τρελλό κοριτσάκι. Τώρα κιάττιζε, έπινε, βλαστημούσε σάν βαρκάρης, είχε ιδιοτροπίες στον έρωτα...

Αυτή άζωχώς τήν έποχή τή γνώρισε ό Βρανάς, φρεσκοφρεμένος στην 'Αθήνα και ξετρελλάθηκε μαζί της, αυτός γιά τόν όποιο χαιροπόσαν δύο άγνές, άθώες καρδιές, της Αίσας και της Λίνας.

Μά ή Φλώρα δέν τόν αγαπούσε.

Λέγονταν τά όδωρα τόν άκονε τής άνοστες έρωτικοαπόδέτες του και γέλοσε μαζί τω, όπως και με τούσους άλλους. Γιατί ή καρδιά της ήταν δοσμένη. Είχε άραθονιαστίσος, όπως συνήθιζε να λέη στους φίλους της. Κι' έννοούσε να τω μείνη πιστή!...

'Ο Βρανάς νόμιζε πως ό αντίζηλός του αυτός όατανε κανένα νέος κοιμάρ; και πούδ πλουσίος, κανέναν άπό τούς Δόν Ζονάν τόν θεάτρον κι' άντιπονοούσε να μάθη γι' αυτόν, να πληροφορηθί, να καταλάβη τί γινότανε. Κι' έμαθε... Είδε... Κι' άπόμεινε μαρμαρο!...

Μισοξαλωμένη όπως ήταν στον καναπέ, λοξοκύνταζε τό Γιώργο και τού έλεε...

'Ο άραθονιαστίσος της Φλώρας, ό έξησπόςος τρίτος όπως λέγανε ή κορίστες της όπερέτας, ήταν ένας μαργαζός, ένας εθισμένος μάγκας, από αυτούς πού δουλεύουν όταν τήχη και τούν εις βάθος τού όρωου φίλου της κατοπάτης έπιστάθμης.

Τόν λέγανε Βαγγέλη κι' ήτανε και μωξέρο. 'Η ιδιότης του αυτή είχε ξετρελλάνει ιδίως τή Φλώρα. 'Αθλητής!... Μωξέρο!... Μακάρι ναχε και τρεις καρδιές στο στήθος της γιά να τού τις χαροίση.

'Ο Βρανάς πού δέν καλόδερε τήν ψυχολογία τών γυναικών της όάτας της Φλώρας είχε οσαστίει. Και μία μέρα πούζε πάει σπίτι της, δέν κρατήθηκε περισσότερο. 'Αφροε τή γλώσσα του να τρέξει :

— Μή τόν αγαπάς σ' άλήθεια αυτό τόν άνθρωπο; τή ρώτησε.

— Και βέβαια τόν αγαπό, άποκρίθηκε ή Μικιλάντη με ύπερηφάνεια σχεδόν.

- Τόν αγαπάς!...
- Νά, διάολε.
- Γιατί;
- Τι θα τί γιατί;
- Τι τού βρίζαζε θέλω να πώ.
- 'Η Φλώρα δέν άπάντησε άμείσος. Μισοξαλωμένη όπως ήταν στον καναπέ, λοξοκύνταζε τό Γιώργο, κοίτησε τό κεφάλι της και τού έλεε τέλος με μισώλεστα τά βλέφαρα, με φωνή λιγομένη και μάγκική, γεμιστή περιπάθεια :
- Ξέρε και δέννει!...
- 'Ο Βρανάς πέτρωσε. Νόμιζε πως νειρειότανε, πως δέν καλόζωοσε.
- Τι; Τι είπες; Μά τί είπες; ρώτησε άναστατοιμένος δολαλιήρος.
- Έκείνο πού είπα, χίμα μω.
- Δέν μιλάς σοβαρά. Φλώρα.
- Σοβαρά μιλάω.
- Ξέρε και δέννει... Ξέρε και δέννει... Δηλαδή... δηλαδή τούς αντιπάλους του στο μπόξ. Αυτό δέν έννοεις; Γιατί εσύ, εσύ, άγάτη μου, είσαι πλουμένη γιά φιλιό και γιά χάρια.
- 'Η Φλώρα έσκασε στα γέλια.
- Δέν καταλαβαίνεις από γυναικείας, μικρούλη μου, τού έλεε. 'Από γυναικείας σάν και μένα, να ξεγνοιασιστε, όχι σάν τις άλλες τις ενλόκοτες τού καλού ζώουου.
- Κι' όμως σ' αγατώ τρελλά, Φλώρα.
- Μ' αγαπάς;

ΑΠΟ ΕΝΑ ΣΠΑΝΙΟ ΚΑΙ ΠΟΛΥΤΙΜΟ ΒΙΒΛΙΟ

ΤΟΥ EDGAR QUINET

ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΟΥΣ ΗΡΩΑΣ ΤΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ...

Στό στενό του 'Αχλαδοκάμπου. Ο Κυβερνήτης περιστοιχισμένος από τους αρχηγούς του 'Αγώνος. Το γόητρο του Νικητάρη. Ο Μπαγκιάρ της 'Επαναστάσεως. Η υπερηφάνεια του Τουρκοφάγου. Πώς, ενώ έτρωγε ξερές έλλες, άρνήθηκε μισθό ύποπτην. Η συγκινησία του συγγραφέως. Μεσ' στην αγχαλιά του ήρωος. Η μελαγχολία του Κολοκοτρώνη. Ο άπαστελος κι' ο μαθητής του, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Μεταξύ των άλλων που έπεκεθήσαν την 'Ελλάδα κατά τα πρώτα χρόνια της άπελευθερώσεως της, υπήρξε και ο γνωστότατος Έλληνας συγγραφέας Έδγαρ Κινέ. Μετά την έπιστροφή του στη Γαλλία, ό Κινέ έγραψε τις έντυπώσεις του. Μία σελίδα, από τις έντυπώσεις αυτές, με σελίδα έξαιρετικά ένδιαφέροντος, στην όποια περιγράφει τη γνωριμία του με τον Καποδίστρια, τον Νικητάρη και τον Κολοκοτρώνη, σάς δίνουμε παρα κάτω...

«...Κόιντεν πειά μεσημέρι και όδοιορούσα στό δρόμο που πάει από την Τριπολιτά 'Αγρος. Κάθε ζωή ήταν σταματημένη την ώρα εκείνη και ό ήλιος, λευκός, έκτυφλωτικός, έβουξε τά πάντα στό φως του...»

Σκαρφάλωνα με κόπο στό στενό του 'Αχλαδοκάμπου, όταν, έξαφνα, οι όδοιοι μου μου έδειξαν στην κορυφή του μοναστατίου, μερικά όλογα με χρυσολόζιλες σέλλες, σημαίες με κινανόλινο σταυρό και ένα σώμα παλληκάρων, διασκορπισμένο στις χαράδες.

—Μά τον 'Αγιο Γιοργή, έινε ό κωπάρμα-Γιάνης, (*) έίταν τότε οι όδοιοι μου, σταματηντάς για να σβέξουν τά ανάγρια τους και τά ναυηλία που είχαν δεμένα στό κερφάλια τους.

Πράγματι δέ ήταν ό Καποδίστριας, ό όποιος έκανε τότε την πρώτη του περιουδία στην Πελοπόννησο.

Φαρούσε εφορμαϊκό κοστούμι και καθόταν καταγής, κάτω από μία μονιά, ενώ οι 'Ελληνες άρχηγοί όρθιοι, άκοιμπώντας στό ξέρη μου, τον περιστοιχίζαν.

Κατέβηκα άμέσως άπ' τό όλογό μου, για να έκδώσω τά συστατικά μου στόν Κυβερνήτη της 'Ελλάδος, νοιούοντας κάποια σφράγιση για την άπόροστη αυτή ανάγκη μου με τον άνδρα εκείνο που ήταν ή μόνη έλπαδα της χώρας στην όποια ταξείδινα. 'Αφού τον χαρέτιστα, μου ώλολόγησα τόσο δυναμένη ιδέα έζη την έββα στην 'Ελλάδα για τη δικασία μου και τη δημοτικότητα του και πως τώρα έζη αλλάξει γνώμη για όλ' αυτά.

Τότε ό Καποδίστριας με κάποια μελαγχολία μου άπάντησε γαλλιστί :

—'Αφήστε τους έχθρους μου να φλυαρούν... Με τις φλυαρίες τους δεν θα μεταβάλλουν τά πράγματα! Βλέπετε στό μέθος της χαράδας τη μικρή αυτή κωμωδία... Πρώ όλίγου κατέβηκα ως εκεί και ρούστη τον έννοιο της, άν έχει κανένα παρόνομα κατά της δικαιοσύνης. Αυτός ξαφνιάστηκε στην αρχή, βλέποντας τον άρχηγό της κυβερνήσεως να μπαίνει στό φτωχικό του... 'Επειτα μου έκανε τά παράτονα του και άν μερούσο θα του άποδώσω τό δικαίο... Αυτό κάνω ως όλη μου την περιουδία.

'Επειτα, δείχνοντάς μου τους άρχηγούς που ήταν συγκεντρωμένοι γύρω του και οι όποιοι δεν κατάλαβαν λέξι από τη σημαμία μας, έπρόσθεσε :

—Τους βλέπετε τους άφθώλους αυτούς... Πρώ όλίγου ακόμα καινού όλληλοπαράγοντιονσαν μεταξύ τους. Τώρα όμως έινε ευλειθέστεροι και ήμερώτεροι από πρότατα...

Και παρονιστώντάς μου τους τρεις πιο σημαίνοντας άπ' αυτούς, μου έινε γαλλικά :

—Je vous presente messieurs Nicias, Colocotronis et Comopolous... (Σας παρονιστώ τους κηφίους Νικήταν, Κολοκοτρώνη και Κομπούλιον).

Ο Νικήτας, πριν ακόμα τον γνωρίσω, έξαμωκε σε μένα με ήλλόλοτη γοητεία. Τον θεωρούσε ως ένα έβδος ίπποτον Μπαγκιάρ της 'Ελλάδος. 'Ήξερα ότι στό ίδιο άνοτο, όπου βρισκόμουν τώρα, είχε κατατροπώσει τους Τούρκους και παντού άπ' όπου κι' άν

πέρασα δεν άκουσα να μιλούν για τίποτε άλλο παρά για την ιστορική του άνδρεία και για τον προαγορευόνο 'Ετουρκοφάγο. 'Όλόκληρος ό Γαλλικός στρατός της Πελοποννήσου είχε θυμιάσει την άμορφιά του και την άπλόητά του, διηγούντο δέ γι' αυτόν τό παρακάτω συγκινητικό ανέκδοτο :

'Όταν ό Γαλλικός στρατός άποδιβάστηκε στό Πεταλίδο, ό Νικήτας με 400 παλληκάρια του παρονιστάστηκε στον άρχηγό του για να προσφέρει τις υπηρεσίες του, και στρατοπέδωσε στην άνωσούδα. Μά επειδή υπέφερε από έλονοσία, άναγκάσταν για μένη στη σπηλιά του, όπου, για μόνη του τροφή, έιχε ξερές έλλες.

'Όταν οι Γάλλοι άξιωματικοί ήλθαν να τον έπισκεφθούν, ό Νικήτας γρήγορα-γρήγορα έκαυσε τις έλλες του κάτω άπ' την κάτω του. 'Ό άρχηγός των Γάλλων, στον όποιον οι άξιωματικοί του διηγήθηκαν αυτό, προσέφερε τότε στό Νικήτα μισθό ήποστατήν του. Μά ό περιήρανος αυτός ύπότιος των νεώτερων χρόνων άπάντησε ότι δεν έστεροτο από τίποτε και ότι ή 'Ελλάς, χάριτι θεού, είχε ακόμα τ' άναγκα για να διατρέξη τους στρατούς της.

'Ήταν άγνός, έλευστικός, ποιητικός... 'Όταν περατώσε, φωνήταν άλλον πάλιν έκαυσε... Έιχε περιουδία χάρη παρ ότιναι... Αυτό όμως δεν τον ήπιόδωζε να στέκεται στις μάχες άποκοιλιώτος και να προκαλή άπάντα του τις σημαίες των Τούρκων και να διασχίση τό στρατοπέδο των έχθρων για ν' άράξη μέσ' άπ' τη σπηλιά του άρχηγού τους ένα πρόβατο ή ένα άσπύ με ζασσί.

Ο Νικήτας ήταν ψηλός, εύλιγματος και φωνήταν έτοιμος να όρηση. 'Όταν τον είδα, οι πνευτοί είχαν λησμούσει λίγο την εννεγνία του μορφή. Ποτέ μου όμως άλλοτε δεν είχα δει ή άνθησος, μά φέρη επάνω στους ώμους του τό κεφάλι του με περισσότερη περηφάνεια, αλλά και άφέλεια, ποτέ μου άλλοτε δεν είχα δει γαλιάζια μάτια, εκέκτεμονται άγρότερον πύς. Παρ' όλα τά ζανθά και περηφανα μοναζαία του, όλο τό πρόσωπό του ανέκιδε γλυκύτητα, ελευγία και ένδοξοσμο... Ντινιούσε καθός ήταν στά λευκά, χωρίς κανένα σπολίδι, ή κέντημα, ξεχώριζε άπ' τά παλληκάρια του, άπ' τό μεγάλο και όμοιο γιαταγάρι που κρεμόταν από τό στήθος του.

'Όταν ό Καποδίστριας τον κάλεσε για να μου τον συστήση πέταξε άλλον παρ όθούσε, πάταξε, λέω, με μία άνέωση χάρη για νάρθη ζωντά μου... 'Αμέσως έγώ έπεσα στην άγκαλιά του...

Πίσω άπ' τό Νικήτα, απέναντι μας, στεκόταν άνώνητος με τά χέρια πίσω άπ' την πλάτη ένας άντρας μετρίου άνναστηματος, αλλά με γιγάντιους ώμους.

'Ήταν ό Κολοκοτρώνης...

Τό τεράστιο κεφάλι του έβγαζε έλαφρά πίσω άπ' τό στήθος του από τό βάρος των φροντίδων μάλλον παρ από τά χρόνια... Κάτω από τά δασυά φρύδια του που σιάζαν τό άπάνω μέρος του προσώπου του, έλιμπαν τά μάτια του διαπερασιακά, κάτω άπ' τά πράσινα γαλιάζια που φορούσε από όλίγου καινού. Τό χαζόμοιο δέγμα του ξεζωντά σ' αντίθεση προς τά γαρίζια μοναζαία του,

που έκρυβαν κάθε έκφραση του προσώπου του. Φαρούσε άβανινη στολή άνοτηνυ ή κάσταμος με άσημένα σπολίδια, στους ώμους του δέ, αντί έσπολιδων, ήλιμπαν δύο κεφάλια λεόντων χρυσά, άπ' τά όποια κρονοντιονσαν άλυσσίδες έπίσης χρυσές.

Καθ' όλο τό διάστημα, που έμεινα κοντά του, τά ζείλη του μία φορά μόνο άνοιξαν, για να με χαρέτιση ιταλικά με' ένα «bon giorno», όταν μου τον ανένετρον ό Καποδίστριας.

Φανόταν μελαγχολικός, άτιφούς μελαγχολικός... Καταλάβαινε ίσως πως ό καιρός ό δικός του είχε περάσει πειά και πως νέου καινού άρχιζαν για την 'Ελλάδα. Καταλάβαινε πως τώρα πειά δεν θα μπορούσε να πη στό παλληκάρια του :

—Κατέβητε στό χωριό... Φέρτε γίδα να κίχουμε Πάσχα...

Τώρα, για να ψηφη ένα άρνύ, έταρετε να τό πληρώσω... Οι κλέφτες είχαν πεθάνει πειά...

'Επειτ από λίγη ώρα, ό Καποδίστριας έθωσε τη διαταγή της άναχωρήσεως... 'Επειδή ό δρόμος ήταν άδιάβατος για τ' όλογα, ό κυβερνήτης έβάδισε πέζος περιστοιχισμένος από τους άρχηγούς...

Και όσο τον έβλεπα να προχωρή μέσ' άπ' τους βράχους, νόμιζα πως ήταν άπόστειλος που έβρανε πίσω του τους μαθητές του...

Νικητάρης ό Τουρκοφάγος

που έκρυβαν κάθε έκφραση του προσώπου του. Φαρούσε άβανινη στολή άνοτηνυ ή κάσταμος με άσημένα σπολίδια, στους ώμους του δέ, αντί έσπολιδων, ήλιμπαν δύο κεφάλια λεόντων χρυσά, άπ' τά όποια κρονοντιονσαν άλυσσίδες έπίσης χρυσές.

Καθ' όλο τό διάστημα, που έμεινα κοντά του, τά ζείλη του μία φορά μόνο άνοιξαν, για να με χαρέτιση ιταλικά με' ένα «bon giorno», όταν μου τον ανένετρον ό Καποδίστριας.

Φανόταν μελαγχολικός, άτιφούς μελαγχολικός... Καταλάβαινε ίσως πως ό καιρός ό δικός του είχε περάσει πειά και πως νέου καινού άρχιζαν για την 'Ελλάδα. Καταλάβαινε πως τώρα πειά δεν θα μπορούσε να πη στό παλληκάρια του :

—Κατέβητε στό χωριό... Φέρτε γίδα να κίχουμε Πάσχα...

Τώρα, για να ψηφη ένα άρνύ, έταρετε να τό πληρώσω... Οι κλέφτες είχαν πεθάνει πειά...

'Επειτ από λίγη ώρα, ό Καποδίστριας έθωσε τη διαταγή της άναχωρήσεως... 'Επειδή ό δρόμος ήταν άδιάβατος για τ' όλογα, ό κυβερνήτης έβάδισε πέζος περιστοιχισμένος από τους άρχηγούς...

Και όσο τον έβλεπα να προχωρή μέσ' άπ' τους βράχους, νόμιζα πως ήταν άπόστειλος που έβρανε πίσω του τους μαθητές του...

(*) Μπαρμπα-Γιάνης, λαϊκή όνομασία του Καποδίστρια.

- Σάν κολασμένους.
- Δέν σε πιστεύω, μικρή μου.
- Γιατί, Φλώρα; Τι θές να κίχου για να με πιστέψης;
- Τι θέλω;... Και με ρωτάς να σου τό πω έγώ αυτό; Αυτό τό κατάλαβει κι' ό Βάγγος... 'Αηλιάθ...
- Σώπασε λίγες στιγμές και σινέμενος με φωνή χαμηλή, ύπόκοψη.
- 'Αηλιάθ καμιά φορά ένα χαστούκι αξίζει πιο πολύ άπόνα φίλημα, μωρό μου!

('Ακολουθεί)